

Prædiken til fastelavns søndag (B) 1928

En prædiken af Kaj Munk

**Prædiken over Luk 18,31-43 til fastelavns søndag,
19. februar 1928. Kilde: Brovstsamlingen s. 45.**

Men han tog de tolv til sig og sagde til dem: »Se, vi drage op til Jerusalem, og alle de Ting, som ere skrevne ved Profeterne, skulle fuldbyrdes paa Menneskesønnen. Thi han skal overgives til Hedningerne og spottes, forhaanes og bespyttes, og de skulle hudstryge og ihjelslaa ham; og paa den tredje Dag skal han opstaa.« Og de fattede intet deraf, og dette Ord var skjult for dem, og de forstode ikke det, som blev sagt.

Men det skete, da han nærmede sig til Jeriko, sad der en blind ved Vejen og tiggede. Og da han hørte en Skare gaa forbi, spurgte han, hvad dette var. Men de fortalte ham, at Jesus af Nazareth kom forbi. Og han raabte og sagde: »Jesus, du Davids Søn, forbarm dig over mig!« Og de, som gik foran, truede ham, for at han skulde tie; men han raabte meget stærkere: »Du Davids Søn, forbarm dig over mig!« Og Jesus stod stille og bød, at han skulde føres til ham; men da han kom nær til ham, spurgte han ham og sagde: »Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?« Men han sagde: »Herre! at jeg maa blive seende.« Og Jesus sagde til ham: »Bliv seende! din Tro har frelst dig.« Og straks blev han seende, og han fulgte ham og priste Gud; og hele Folket lovprieste Gud, da de saa det. (Luk 18,31-43)¹

Texten i Dag taler om 2 Slags Blinde, aandeligt og legemligt Blinde. Lad os først blive ved den sidste Slags, Manden uden for Jeriko. Det er en Sygdom, han lider af; men han søger ogsaa Lægedom for den. Der er 3 Ting at lægge Mærke til ved ham. Han har ikke opgivet Haabet om Helbredelse; han er ivrig for at faa den (d.v.s. søger Læge); han lader sig ikke skræmme af andres Forestillinger, men hænger i. Og hertil kommer saa det sidste og afgørende, at da han føler, hvem han staar over for, lægger han sin hele Sjæl i sin Bøn, sin² stærke Haab, sin fulde Tro. Og Opfyldelsen af Bønnen bliver ham til Del.

De andre er de aandeligt blinde, NB dem, der gaar Jesus nær og dog ikke kan se; de tror nok paa Guds Førelser, saadan naar de tænker over det; men naar de staa midt i Oplevelsen, kan de ikke fastholde Tanken.

¹ *Prædikenteksten*: medtaget i den oversættelse, som Munk må formodes at have benyttet ved gudstjenesterne. For *Det Nye Testaments* vedkommende den autoriserede udgave fra 1907.

² Der burde stå "sit".

Nu er det ikke saadan, at denne Blindhed i sig selv er Synd, den hører Jordelivet til. Guds Vej kan ikke fattes af os, saa længe vi hører til denne Verden; atter og atter maa vi spørge og ha lov til at spørge: hvorfor skulde det ske?

Med hvad vi ikke har lov til, saa længe vi er Kristne, er at slippe Troen paa, at det er rigtigt, som det er gaaet eller dog vil styres til at blive rigtigt, at Guds Forsynsvilje staar bag ved alt. Se blot i Tilfældet her; det var jo Frelsesvejen, se, hvor det løste sig op i Dagsklarhed.